

Могутня установа, частина 2

Проповідь Андреаса Дура

Субота, 2 жовтня 2010 року

Вітаємо кожного цього ранку. Ми продовжимо заняття, яке розпочали минулого тижня і розглянемо те, що Господь хоче нам дати сьогодні. Ми вивчали значення установи. Одна з установ, яку Господь заснував від початку — це Субота. Ми читаємо про це в *Буття 2*.

«І були скінчені небо й земля, і все воїнство їхнє. І скінчив Бог дня сьомого працю Свою, яку Він чинив. І Він відпочив у дні сьомім від усієї праці Своєї, яку був чинив. І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку, чинячи, Бог був створив. Це ось походження неба й землі, коли створено їх, у дні, як Господь Бог створив небо та землю» (*Буття 2:1—4*).

Бог не потребує відпочинку, тому що ніколи не втомлюється. Біблія говорить, що Він не дрімає і не спить. Бог не підвладний закону смерті, як ми. Він живе вічно, тому не потребує відпочинку в Суботу. І тим не менше, Він відпочивав.

Чому?

Ісус ясно пояснив це в *Марка 2*. «І сказав Він до них: „Субота постала для чоловіка, а не чоловік для суботи“» (*Марка 2:27*).

Для чого Бог дав Суботу? Не тому, що Сам потребував відпочинку. Субота була створена для нас. Господь бачив: ще до гріхопадіння люди мали потребу в цій установі, як мали потребу в їжі, повітрі і воді. Усе це було так само необхідно, як і вживання плодів з дерева життя. Усі ці чинники необхідні для життя.

Людям потрібен був день, в який вони відклали би свою щоденну працю і вивчали діла Божі. Це допоможе їм усвідомити те, що все відбувається завдяки Божій силі, а не їхній. Ми надто легко забуваємо про це, особливо з того часу, як гріх увійшов в світ і ми живемо в гріховному середовищі. Ми надто легко забуваємо, що всі наші добрі діла походять від Бога.

Ця установа відрізняється від усіх людських установ. Бог створює установу, щоб це спрямовувало нас до Нього. Ми створюємо установу, щоб це прославляло нас. В цьому полягає різниця.

Дар Суботи відкриває безкорисливість Бога. Він створив її не для Себе, щоб насолоджуватися славою, яку люди будуть віддавати Йому в цей день. Навпаки, Він дарував Суботу нам, тому що ми цього потребуємо. Без Суботи ми станемо незалежними, а незалежність від Бога означає відділення від життя. Ми станемо незалежними від життя, тому Господь створив Суботу, щоби запобігти цьому. Це основа Суботи і її мета.

Я би хотів докладніше розглянути питання залежності від Бога. Господь дає нам цю перевагу.

Подумайте над тим, як важливо міцно триматися за Бога в складній ситуації. Щоб проілюструвати це, давайте розглянемо приклад Йова. На перший погляд здається, що він не мав зв'язку з Богом. Одне за другим нещастя спіткали його, але він зберігав віру і міцно тримався за Бога до кінця. Друзі Йова ускладнювали ситуацію. Він назвав їх даремними розрадниками. «Мені так тяжко, а ви приходите зі своєю так званою розрадою, яка зовсім не розраджує». Вони просто висували проти нього одне звинувачення за іншим. Намагаючись зрозуміти і пояснити положення Йова, вони в дійсності дали йому цілком протилежне тлумачення. Тому зрозуміло, що Йов був незадоволений своїми друзями. А коли Господь відповів йому, він молився за них.

Залежність Йова від Бога — саме таку рису хоче виховати в нас Субота. Господь дав нам Суботу, як засіб отримати силу постійно триматися за Бога і ніколи Його не відпускати.

Один за найбільших викликів, з якими ми зустрічаємось в світі гріха — це схильність триматися за життя. Особливо важко це тоді, коли все вказує на те, що ми не отримуємо життя. Коли Йов тримався за Бога, здавалося, що він не отримує життя. Насправді ж він

отримував життя, але коли ми тримаємося за Бога часто здається, що ми нічого не отримуємо.

Давайте повернемося до фотографії мухи, яку ми показували перед початком нашого заняття. Назва цієї картинки «Праведний житиме вірою своєю». Я назвав її так, пригадавши свій досвід. Якимось я їхав пасажиром в машині. На лобове скло машини сіла муха. Я здивувався, що муха не відлітає, хоча машина вже рушила. Я чекав, що коли машина почне їхати, муха відлетить, але цього не сталося.

Потік повітря рухається сильніше над склом. Ми поїхали швидше. 20 км. 30. 40. 50. Я подумав: «Ого!». 60. 70. 80. Муха залишалась на місці. Уявляєте? Я був вражений тим, яку

стійкість проявляє це створіння в таких обставинах. Це спонукало мене використати її як приклад стійкості і віри.

Давайте прочитаємо текст з *Авакума 2*. «Бо ще на умовлений час це видіння, і приспішає кінець, і не обмане. Якщо б протягнулось, чекай ти його, бо воно конче прийде, не спізниться. Ось надута, не проста душа його в ньому, а праведний житиме вірою своєю» (*Авакума 2:3, 4*).

Цей вірш говорить про затримку. Складається враження, що обітниця не виконується, але Бог обіцяв, якщо ми будемо міцно триматися його, то зможемо отримувати життя. Лише тоді, коли ми відділяємося від Нього, потік життя припиняється, але ми не завжди відчуваємо життя, навіть коли тримаємося за Бога. Нам дивно: чому ми повинні триматися за Нього? Але Біблія нам говорить, що праведний житиме вірою своєю.

Муха не має віри, але її поведінка показує, в чому полягає віра. Праведна людина постійно тримається за Бога, навіть коли виконання обітниці запізнилося або коли обставини хороші і немає нагальної потреби молитися. Обітниця виконається неодмінно.

Так діє кожен, хто вибрав шлях життя не просто щоб жити, але щоб бути подібним на Бога. Бог дав Суботу не для Себе, а для нас. Субота була створена для людини. Бог бачив, що ми потребуємо Суботу, щоб міцно триматися за Джерело життя. Без Суботи ми не могли би отримувати силу, дякуючи якій ми можемо триматися Джерела життя. Тому ми потребуємо її.

Здатність триматися за Бога — саме це Господь хоче нам дати. Кожен, хто тримається за Джерело життя, розуміє справу Божу, яка полягає в безкорисному служінні. Її мета не в тому, щоб прославляти себе. В її основі — служіння.

Бог підтримує наше життя кожний день, кожної хвилини. Але ми Його не бачимо. Він не говорить нам постійно: «Я підтримую ваше життя». Пам'ятник, який Він поставив також не кричить до нас, щоб ми вірили Богу. Господь дозволяє людям не вірити. Він дає їм можливість іти своїм шляхом, а Сам стає на задній план, але продовжує посилати їм сонце, дощ і життя. Це справжнє служіння, в якому власне «я» не стоїть на першому місці. Кожний, хто тримається Джерела життя, також знаходиться в положенні служіння. Він служить так само, як Бог.

Ісус використав для цього вираз «покласти руки на плуг». Ця ілюстрація прийшла до нас з минулого, з колишніх методів ведення сільського господарства. Сьогодні ми можемо сказати «сісти в трактор». Але можливо прийде день, коли ми повернемося до плугів.

Ті, хто кладе руки на плуг, починають працювати, вони працюють так, як працює Бог. Однак, є також і інші мотиви.

Хто з вас поклав руки на плуг? Я думаю, що кожен з вас скаже, що він поклав руки на плуг. Чому ми зробили це? Чи ми тримаємось за плуг? Це дуже важливі питання.

Ісус сказав наступні слова (це наш головний текст): «Ісус же промовив до нього: „Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирається, не надається до Божого Царства!“» (Луки 9:62).

Є люди, які ніколи не клали руки на плуг. Вони також не надаються до Божого Царства. Але Ісус сказав, що надаремно класти руки на плуг, якщо ви не будете міцно триматися його, як муха на вітровому склі. В кінці світу ми будемо судимі згідно того, чи продовжували наше служіння перед лицем опозиції і труднощів. Ми не будемо судимі згідно того, чи робили ми добрі діла чи ні. Ми будемо судимі по нашій витривалості, особливо, коли нас не цінували, сварили або ми нічого не отримували за своє служіння. Це важливі питання. Як ми реагуємо, коли хтось приймає похвалу за те, що ми зробили? Ми повинні приймати до уваги такі обставини.

Кожен, хто кладе руки на плуг, а потім відмовляється від роботи в складних обставинах, не надається до Царства Божого. Він не тільки не годиться до роботи, а також і до царства Божого. Подумайте про це.

Ми прочитаємо наступний текст. «А праведний житиме вірою. І: „Коли захитається він, то душа Моя його не вподобає“. Ми ж не з тих, хто хитається на загибель, але віруємо на спасіння душі» (Євреїв 10:38, 39).

Відступати назад — це серйозна проблема.

Господь бачив, що ми потребуємо Суботу, тому що без неї ми будемо відходити назад. Ми не зможемо в час бурі міцно триматися Джерела життя.

Давайте повернемося до Луки 9. «А інший сказав був: „Господи, я піду за Тобою, та дозволь мені перш попрощатись із своїми домашніми“. Ісус же промовив до нього: „Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирається, не надається до Божого Царства!“» (Луки 9:61, 62).

Іншими словами: не озирайся. Не дозволяй собі відволікатися.

Що ж означає озиратися?

Це значить любити світ. Це значить втратити віру. Це значить відмовитися.

Кожен повинен подумати: що в моєму випадку означає озирнутися після того, як я взявся за плуг.

Учень, до якого Христос звернувся з цими словами, також повинен був подумати про це. Ісус не давав докладного пояснення. Він не сказав: «Ні. Не повертайся, щоб попрощатися». Він також не сказав повернутися. Він просто промовив ці слова, і чоловік мав подумати, що вони означають для нього. Він мав дослідити власне серце.

Ми хочемо правильно зрозуміти Христа. Він не сказав йому лишатися. Він просто представив принцип.

Подібна ситуація описана в 1 Царів 19.

«І пішов він ізвідти, і знайшов Єлисея, Шафатового сина, а він оре. Дванадцять запрягів перед ним, а він при дванадцятomu. І підійшов до нього Ілля та й кинув йому свого плаща. І позоставив той волів, та й побіг за Іллею й сказав: „Нехай поцілую я батька свого та свою матір, та й піду за тобою!“ А той відказав йому: „Іди, але вернися, бо що я зробив тобі?“» (1 Царів 19:19, 20).

Тут висловлена протилежна думка. Складається враження, що Ілля говорив, що його дія не мала ніякого значення.

«І вернувся він від нього, і взяв запряга волів та й приніс його в жертву, а ярмами волів зварив його м'ясо, і дав народові, а ті їли. І він устав, і пішов за Іллею, та й служив йому» (1 Царів 19:21).

Єлисей став одним з найвірніших слуг, які будь-коли працювали в справі Божій. Він залишився вірним до кінця. При завершенні служіння Іллі, коли він хотів піти, Єлисей не міг залишити його.

Служіння Єлисея починалося з виконання простих обов'язків. Він мив ноги Іллі і виконував звичайну домашню роботу. Але в кінці він не залишив Іллю.

Чому Єлисей був таким успішним? Тому що він твердо тримався Джерела життя.

Але навіть він почув слова: «Іди, але вернися, бо що я зробив тобі?» Іншими словами, кожен, хто озирається, негідний царства Божого.

Єлисей не озирається. Озиратися не означає не попроситися з батьками. Єлисей не озирався в серці — в цьому суть. Він годився для справи Божої, тому що не озирався. По цій причині Біблія описує його як вірного до кінця. Він тримався міцно, хоча і не був взятий живим на небо, подібно до Іллі. Він помер від хвороби. Але лишився вірним до кінця.

Більше того, Єлисей служив Ізраїлю в особливо складних обставинах. Він повинен був долати глузування, хоча були люди, які його поважали. Іноді його робота була такою важкою, що інша людина давно би відмовилась від неї. Але він не зробив цього.

Пропозиція Іллі повернутися була випробуванням. Ми прочитаємо коментар з книги *Пророки і царі*.

«Багато людей, палко мріючи про особливі таланти, які дали б їм змогу здійснювати велику справу, водночас нехтують буденними обов'язками, виконання яких може зробити життя „приємним запахом“. Нехай такі люди беруться за виконання тих обов'язків, які нині покладаються на них. Успіх залежить не стільки від таланту, скільки від енергії та бажання працювати. Не блискучі здібності роблять людей придатними для успішного служіння. А сумлінне виконання щоденних обов'язків, відчуття задоволення, непідробне, щире зацікавлення в благополуччі інших. І в найскромніших обставинах життя можна досягти справжньої величі. Звичайнісінька справа, виконана сумлінно і з любов'ю, є прекрасною в Божих очах.

Коли за Божественним дорученням Ілля вирушив на пошуки свого наступника і проходив полем, на якому орав Єлисей, він кинув на плечі молодого чоловіка плащ посвячення. За роки голоду сім'я Шафата довідалася про роботу та місію Іллі, і тепер під впливом Духа Божого Єлисей зрозумів значення вчинку пророка. Для нього це було ознакою того, що Бог покликав його стати наступником Іллі.

„І залишивши волів, Єлисей побіг за Іллею й сказав: „Дозволь мені поцілувати батька й матір, тоді піду за тобою! А той відповів йому: „Іди, але повертайся назад, бо що належало до мене, то й зробив тобі“. Ці слова були не відмовою, а випробуванням віри. Єлисей повинен був усе зважити і твердо вирішити: прийняти чи відкинути це покликання. Якщо його вабило домашнє життя з його перевагами, він був вільний залишитися вдома. Однак Єлисей розумів значення покликання. Він знав, що воно походить від Бога, тому, не вагаючись, підкорився. За жодні світські радості він не бажав відмовитися від можливості стати Божим вісником та від переваги спілкуватися з Його слугою. Він взяв пару волів і зарізав їх, а спаливши плуг, зварив половину та й роздав людям, щоб їли. Тоді встав і пішов за Іллею й служив йому“. Не вагаючись він залишив дім, у якому його любили, аби супроводжувати пророка в його нелегкому мінливому житті.

Якби Єлисей запитав Іллю, що від нього вимагається і якою буде його робота, — він отримав би відповідь: Бог знає і відкриє тобі. Якщо служитимеш Господеві, Він дасть відповідь на кожне твоє запитання. Можеш іти за мною, якщо ти впевнений, що Бог кличе тебе. Пам'ятай, що за мною стоїть Бог і Його голос ти чуєш. Якщо задля здобуття Божої

милості ти можеш порахувати за сміття все, чим володієш, то приходь» (*Пророки і царі*, [219.2—220.2]).

Іншими словами, має значення не те, що я роблю, а те, що робить Бог.

Якщо ви отримуєте запрошення працювати в справі Божій, від кого ви отримуєте його? Це питання повинен задати собі кожен.

Наступне питання: наскільки наполегливий я у виконанні цієї роботи? Як швидко я відмовляюсь від неї?

«Праведний житиме вірою своєю». Він повинен жити вірою, тому що вітер буде дуже сильним. Проблеми, з якими ми стикаємось сьогодні, незначні порівняно з тими, які чекатимуть нас у майбутньому, навіть якщо зараз нам може бути важко. В порівнянні вони нічого не варті.

Битва буде важкою, тому що ми будемо отримувати привабливі пропозиції з протилежної сторони. Якщо ми прийнемо їх, то зможемо отримати успіх, гроші та інше — те, що ми зможемо, на нашу думку, використати в справі Божій. Але Господь не зважає на це. Він шукає лише вірності, вірність у служінні — до цього Він закликає нас.

Справа Боже не може просуватися вперед, поки не буде людей, в серці яких живе віра і відданість справі. По цій причині Бог дав Суботу.

Ми прочитаємо іншу історію, яка показує, як вірність або невірність працівників впливає на інших навіть в колі сім'ї. Давайте прочитаємо *Буття* 19, де описана історія визволення Лоту з Содому.

«І сказали ті мужі до Лота: Ще хто в тебе тут? Зятів і синів своїх, і дочок своїх, і все, що в місті твоє, виведи з цього місця, бо ми знищимо це місце, бо збільшився їхній крик перед Господом, і Господь послав нас, щоб знищити його. І вийшов Лот, і промовив до зятів своїх, що мали взяти дочок його, і сказав: Уставайте, вийдіть із цього місця, бо Господь знищить місто. Але в очах зятів він здавався як жаргун» (*Буття* 19:12—14).

Для людей світу жити вірою — це жарг.

„А коли зійшла світова зірниця, то Анголи принагляли Лота, говорячи: Уставай, візьми жінку свою та обох дочок своїх, що знаходяться тут, щоб тобі не загинути через гріх цього міста“ (*Буття* 19:15). Після всіх попередніх подій Лот мав би сказати без коливань: „Я вже іду“.

„А що він вагався, то ті мужі через Господню до нього любов схопили за руку його, і за руку жінки його, і за руку обох дочок його, і вивели його, і поставили поза містом“ (*Буття* 19:16). Ілля не ставився до Єлисея таким чином. Він не схопив Єлисея, щоб той йшов за ним. Він сказав: „Повертайся“. Якщо би ангели сказали це Лоту, він би загинув.

„І сталося, коли один з них виводив їх поза місто, то промовив: Рятуй свою душу, не оглядайся назад себе, і не затримуйся ніде в околиці. Ховайся на гору, щоб тобі не загинути. А Лот їм відказав: Ні ж бо, Господи! Ось Твій раб знайшов милість в очах Твоїх, і Ти побільшив Свою милість, що зробив її зо мною, щоб зберегти при житті мою душу; але я не встигну сховатись на гору, щоб була не спіткало мене зло, і я помру“ (*Буття* 19:17—19.) Іншими словами: „Я дуже вдячний за те, що ви спасли мене. Я був надто млявий. Дякую. Дуже дякую за допомогу. Але якщо я знайшов милість у ваших очах, погодьтесь, що я надто повільний, зробіть ще одну милість“.

„Ось місто це близьке, щоб утекти туди, а воно маленьке. Нехай сховаюсь я туди, чи ж воно не маленьке? і буде жити душа моя“ (*Буття* 19:20). Прохання виглядає досить розважливо. Можливо, ангели вимагали надмірного, коли говорили йому іти в гори?

„І відказав Він до нього: Ось Я прихиливсь до твого прохання, щоб не зруйнувати міста, про яке ти казав. Швидко сховайся туди, [іншими словами: Я дозволяю. Іди!] бо Я не зможу нічого зробити, аж поки не прийдеш туди. Тому й назвав ім'я тому місту: Цоар. Сонце зійшло над землею, а Лот прибув до Цоару. І Господь послав на Содом та Гомору дощ із сірки й огню, від Господа з неба. І поруйнував ті міста, і всю околицю, і всіх мешканців міст,

і рослинність землі. А жінка його, Лотова, озирнулася позад нього, і стала стовпом соляним!“ (Буття 19:21—26).

Чому вона стала соляним стовпом? Тому що озирнулася. Вона поклала руки на плуг і озирнулася.

Але чому вона озирнулася?

Тому що Лот озирався. Він дав їй поганий приклад.

Лише одне завдання повинен виконувати той, хто поклав руки на плуг, — дивитися вперед. Не дозволяйте собі відволікатися. Якщо ж це сталося, щоб це не було, тоді ви не придатні до царства Божого. Це істина. Навіть якщо озиратися спонукає ваша сім'я. Саме про це застерігає історія Лота.

Бог не хоче, щоб ми вперто йшли вперед або робили це з почуття обов'язку. Він прагне дати нам життя, Він хоче дати життя іншим з нашою допомогою. Якщо ми станемо хорошим прикладом, поклавши руки на плуг і не озираючись назад, тоді ми можемо бути впевнені, що інші люди отримають спасіння. Але якщо ми озираємось назад, прагнучи до зручностей, ми не будемо успішні. Це просто. Цей урок вміщає історія Лота.

Коли ми дивимось на справу Божу сьогодні — що робить Він і що робимо ми — ми бачимо, що проходить просіювання. Багато хто через хрещення засвідчив про те, що поклав руки на плуг, але пізніше озирнувся назад. На жаль, Ісус сказав про них: „Незважаючи на все добро, яке ви робили, ви не придатні до царства Божого“.

Це просіювання можна порівняти до історії, яка записана в Старому Заповіті, книга *Суддів 7*.

„І сказав Господь до Гедеона: Ще численний цей народ. Зведи їх до води, і Я там переберу його тобі. І буде, як Я скажу тобі: Цей піде з тобою, той піде з тобою, а кожен, що скажу тобі: Цей не піде з тобою, той не піде. І привів він народ до води. І сказав Господь до Гедеона: Кожен, хто буде хлєптати воду язиком своїм, як хлєпче пес, поставиш його окремо. А кожен, хто припаде на коліна свої, щоб пити, поставиш його окремо. І було число тих, що хлєптали, носячи рукою своєю до уст своїх, три сотні чоловіка, а вся решта народу припали на коліна свої, щоб пити воду. І сказав Господь до Гедеона: Трьома сотнями мужів, що хлєптали, спасу тебе, і дам мідіянітян у твою руку, а весь народ піде кожен на своє місце“ (Суддів 7:4—7).

Ті, хто повільно пили, не мусили йти на битву. Вони би стали тягарем для інших. Як Гедеон побачив, що триста воїнів повинні йти на війну? Завдяки простому випробуванню, яке показало, хто вже готовий до битви, а хто — ні. Було очевидно всім, що вони вже напоготові. Деякі в цей час вирішили зробити перерву, інші продовжували йти вперед. Триста чоловік зупинились на мить, щоб задовольнити нагальну потребу в воді і продовжили рухатись вперед. Вони не дозволяли собі відволікатися або зупинятися. Вони не озиралися.

Що ж означає озиратися? Кожна людина повинна відповісти на це питання особисто.

В цьому випадку Бог відповів на питання завдяки випробуванню біля води.

Хто надається до царства Божого, а хто — ні? Царство Боже — це не довільна суміш речей для нашої користі. Це поле праці, і ми отримали заклик працювати на цьому полі. Це царство Боже.

Це мав на увазі Ісус, коли звертався до учнів. Це царство, про яке проповідував Іван Хреститель, цього царства очікував кожен. Але не всі вірили в те, що говорив Ісус, — що Він встановить царство іншими методами, не використовуючи споруди, армії чи престол. Тим не менше, це царство.

Лише ті, які були тверді у вірі до кінця — одинадцять учнів — були використані у справі. Їх було менше, ніж триста воїнів. Лише одинадцять.

Гедеон пішов на битву з трьомастами воїнами.

На завершення я хочу повернутися до Суботи, яку Бог дав і прочитати цитату з книги *Патріархи і пророки*.

„Бог бачив, що субота вельми важлива для людини навіть у раю. Людина мала потребу, щоб в один із семи днів залишити усі свої заняття й інтереси та глибоко роздумувати над ділами Божими, прославляючи Його силу й доброту. Субота повинна була нагадувати їй про Бога, викликаючи почуття вдячності за те, що вона, чим вона насолоджувалася і чим володіла, вийшло з добродійної руки Творця“. (*Патріархи і пророки*, с. [48.2]).

Коли ми втрачаємо це з поля зору, тоді ми випускаємо плуг. Ми повинні це усвідомлювати. По цій причині Бог дав нам Суботу.

Бог закликає нас серйозним чином використати цю установу, яку Він створив для нас. Це дасть нам живий зв'язок з Ним, дасть силу не озиратися назад, коли ми взяли за плуг. В іншому випадку, ми будемо непридатні до царства Божого, як сказав Христос.

Амінь.